

Omlægning af Satsene skulde opnaas, at det hele mere kom til at svare til, hvad der var Meningen med Forordningen af 1ste Oktober 1802. En lidt større Del af Assurancesummen skulde gives fri fra neden, og navnlig de laveste Takster skulde sættes betydeligt ned, hvorefter Skalaen skulde være stigende opad. Efter Forordningen af 1816 har man kun Takster indtil 8,000 Kr., og da svarer man 6 Øre, men efter min Mening bør man blive ved at gaa opad med Taksterne i samme Forhold eller i et lignende. Tænk man sig, at man gaar fremad paa den Maade, at det bliver en halv Øre pr. Kvadratalen for hver 2,000 Kr., bliver det af en Bygning, der er beregnet til 52,000 Kr., 17 Øre pr. Kvadratalen, af 100,000 Kr. vil det blive 29 Øre pr. Kvadratalen. Vi maa huske paa, at indtil de 8,000 Kr. blive Maskiner, nagelfaste Genstande, Komfurer og Kakkellovne henregnede med i Assurancesummen, og det maa man ogsaa svare indirekte Skat af. Men saa snart man naar op over 8,000 Kr., svares der ikke Skat af Maskiner eller den højere Assurancesum, saa er det kun Flademaalet, det kommer an paa, og deri ligger der en stor Uretfærdighed, idet de mindre Haandværkere ogsaa maa svare indirekte Skat af det Materiale og de Maskiner, de have i Bygningen, som enten ere eller kunne være beregnede med i Assurancesummen. Der vil altsaa komme en betydelig Merindtægt ind ved, at man gaar til en forhøjet Skala, vel at mærke det maatte kun gælde de Bygninger, hvori der drives Næringsvirksomhed, som komme ind under Næringsloven af 29de December 1857, for hvis man gaar der udenfor, vil man for Byernes Vedkommende kun komme til at ramme Lejerne, som derved faa en forhøjet Afgift. Men der er her ogsaa nok at løbe an paa, og det vil give en betydelig Merindtægt for Statskassen. Man kunde da lette navnlig Jordbrugerne paa Byjorder, som maa svare indirekte Skat af deres Avlsbygninger, idet de tage hele Assurancesummen med for at beregne, hvor meget de skulle give pr. Kvadratalen af deres Stuehuse ligesom Møllerne, der jo ogsaa, naar de have Jordbrug, maa svare efter hele Assurancesummen. Særlig fra Bybeboerne er der i Fjor her til Rigsdagen indgivet et Andragende, som blev henvist til det Udvalg, der var nedsat angaaende denne Sag. Paa denne Maade vilde vi kunne faa de største Uretfærdigheder fjernede, og jeg synes i det hele taget, at dette ikke kunde gribe stærkt ind i Loven

om Bygningsafgiften. En lignende Ændring har der nemlig tidligere været foretaget i denne, idet de Sæts, der vare satte i Forordningen af 1ste Oktober 1802, bleve forandrede ved Forordningen af 17de April 1816. Man har altsaa en Gang gaaet denne Vej, uden at man derved har grebet for stærkt ind. Derfor mener jeg, at vi godt kunne gaa denne Vej en Gang til, og det vil være en betydelig Lettelse for Haandværkerne ude paa Landet og i det hele for dem, som nu trykkes haardest af denne Skat. Jeg vil altsaa tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om han ikke mener at kunne gaa et Skridt i denne Retning for at imødekomme Haandværkernes Ønsker, som atter og atter genlyde, og som ere berettigede?

Jeg skal hermed anbefale dette lille Forslag, som jeg haaber vil faa en velvillig Modtagelse her i Tinget, ligesom det fik i Fjor. Jeg skulde meget ønske, at vi i Aar maa naa at faa noget ud af dette Lovforslag, saa at Haandværkerne kunne se, at man har Interesse for at lette dem for den uretfærdige Skat, der hviler paa dem.

Lohmann: Jeg tør ikke sige om Bygningsafgiften, saaledes som det ofte siges, at den i sin Almindelighed er en uretfærdig Skat, jeg tør heller ikke opfordre den højtærede Finansminister til paa nærværende Tidspunkt at tage en gennemgribende Omordning af denne Skat under Overvejelse; thi jeg tror ikke, at Tidspunktet dertil vil være heldigt. Derimod mener jeg, at man kan lempe den hist og her, hjælpe lidt paa de værste Urimeligheder, indtil der efterhaanden kommer andre Tider. Formaålet med de Bemærkninger, jeg vil gøre i Dag, er at henlede Opmærksomheden paa et ganske særligt Forhold, som synes mig i høj Grad urimeligt med Hensyn til Bygningsafgiftens Opkrævning paa Landet. For et Par Aar siden tillod jeg mig ogsaa at fremkomme med nogle Bemærkninger angaaende disse Urimeligheder ved Bygningsafgiftens Opkrævning, og den højtærede Finansminister var da saa velvillig at optage mine Udtalelser i den bedste Mening, idet hans Svar gik ud paa, at han — hvad der for Resten kunde være forstaaeligt — ikke havde haft Lejlighed til at sætte sig saa særdeles meget ind i disse vanskelige administrative Forhold, men at han nu efter dette vilde sætte sig ind i dem, og hvis det da viste sig, at der var noget at rette, skulde det blive rettet. Saaledes udtalte den højtærede